Ч. 129 Вторак 11 (24) червня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

(3-тє засіданє 1-ої сесиї)

Засіданє сойму краєвого розпочало ся в суботу перед 12-ою год. в полудне. Посли явили ся в досить значнім числі. Перший забрав голос Є. Е. п. Маршалок краєвий, і перейшов коротко предложення Виділу. Одну часть своєї промови виголосив п. Маршалок по руски. В справі буджету п. Маршалок сконстатував, що несподівано минувший рік замкнено надвижкою, так, що не треба було затягати ухваленої Соймом позички на покритє евентуального недобору, ані платити рат. З того користного результату з попередного року не можна ставити гороскопів на слідуючий рік, бо надзвичайна надвижка вийшла з того, що більше стягнено залеглостий податкових, як і з того, що збільшив ся дохід з податку від спірітусу. Що до нових предложень Виділу, то Маршалок підніс з особливим натиском предложенє о підвисшеню пенсиї для народних учителів, головно низших катеґорий (що принято оплесками) — а з давних зазначив, що проєкт лісовий п. Розвадовского, а мабуть також і закон о рентових посілостях, прийдуть знов на порядок дневний в тій сесиї. Горячо поручає дальше Маршалок на ново виготовлений проєкт о заведеню бюр працї краєвих, громадских і повітових, добачуючи в тім одно із средств, щоби хороби суспільні в краю ухилити. При тім виголосив також уступ, зазначуючи, що нарід історичний, польский не дасть ся знищити ніякими законами, ні економічно, ні політично, а підносячий на адресу всіх, що ненависть суспільна і национальна шкодить лише найбільше тим, що самі єї ширять, викликуючи опір, та що більше може зробити для свого народу той, хто стоїть на основі спокійної працї і взаїмної толеранциї. Закінчив п. Маршалок свою промову окликом в честь Єго Вел. Цісаря, котрий палата повторила.

Опісля по промові п. Маршалка приступлено до предложень Виділу краєвого, котрі всї відіслано до комисий.

По залагоді предложень Виділу краєвого приступлено до самостійних внесень посольских — між иншими до внесень пос. Козловского в справі австро-угорскої угоди і торговельних трактатів, та внесеня посла Барвіньского і тов. в справі заснованя рускої ґімназиї в Станіславові. По короткій промові пос. Козловского в справі єго внесень відосланих до комисиї, забрав голос пос Барвіньский до мотивованя свого внесеня, зазначуючи, що справа рускої ґімназиї в Станіславові тягне ся вже з давна, що Русинам належить ся взагалі більше середних шкіл, що перешкода, яку доси подавано, устала — позаяк рада повітова в Станиславові ґімназую ту вже ухвалила — та що ґімназия руска в Станиславові повинна бути вже як найскорше отворена. Зазначив також пос. Барвіньский, що заміт що до браку сил учительских безосновний, бо в польских ґімназиях учить 30 Русинів-професорів, з котрих що найменше 18 може бути приділених до рускої ґімназиї. — Внесенє посла Барвіньского відослано згідно з бажанєм внескодавця до комисиї шкільної.

З дальших внесень внесенє пос. Борковского в справі примусового стяганя податків відпало внаслідок відкликаня, внесенє пос. Мойси і тов. в справі зниженя ціни соли і безплатного побору сировиці, по короткім мотивованю внескодавцем, відослано до комисиї сільної, по чім забрав голос пос. Могильницкий до мотивованя свого внесеня що до знесеня ціс. патенту з р. 1854.

В дальшім ході засіданя забрав голос пос. Станіньский до мотивованя своїх внесень: а) що-до замовлюваня всяких достав для Виділу краєвого і краєвих институций виключно у краєвих продуцентів і доставців (відіслано до комисиї господарства краєвого) і б) що до знесеня мит на дорогах краєвих та повітових (відіслано до комисиї дорогової) — при чім зайшов інцідент з маршалком, бо пос. Станіньский при мотивованю першого внесеня уважав за відповідне накинути ся на політику німецку против Поляків, за що зістав від маршалка візваний до порядку. На тім засіданє о годині 3-ій з полудня замкнено, ухваливши ще наглячість внесеня пос. кс. Шпондра і тов. в справі уділеня надзвичайної запомоги кільком громадам пов. краківского, потерпівшим в наслідок повени.

Найблизше засіданє нині о год. 10 рано.

---

62) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого виданя.)

(Дальше.)

Данаєць задержав ту самосьвідому, але все-таки вільну від гордости поставу, коли єму сї слова короля перетовмачено, і сказав відтак, що він прийшов в тім намірі, щоби заключити мир, хоч би й за високу ціну, але не хоче і не може падати на землю перед ніякою короною, ані перед ніяким чоловіком Він на другий день поїде; але просить в своїм і в імени своєї доньки, — а він чув, що Єгиптяни поважають женщини, — о єдну ласку. Король знає, що єго поводатор держав у себе єго доньку, не яко бранку, але як сестру, а Прахілля бажає тепер, і він на то годить ся, щоби попращати ся з благородним Менoю і подякувати єму та єго жінцї за так велику благородність. Нехай же Рамзес позволить єму перед виїздом прийти на сей бік ріки зі своєю донькою та відвідати єї добродія в єго наметї.

Фараон вволив ту просьбу, Данаєць вийшов з намету, і розпочали ся переговори.

За кілька годин були они доведені до кінця, бо договір, котрий мав бути підписаний, виготовили вже були єгипетскі і азийскі писарі підчас довгого походу. В Рамзесовім місті Таніс, котре Семіти, що там поселились були в значнім числі, называли Зоан, мала бути тота мирова грамота списана в добре уложених словах, і там мали єї підписати.

Азийским князям позволено яко гостям взяти участь в пирі короля. Они сиділи при окремім столї, бо Єгиптияни були би уважали ся за нечистих, як би були їли разом при однім столї з чужинцями.

Рамзес не зовсїм був вдоволений.

Коли би Данаєць від'їхав, не погодившись з ним, то можна було сподївати ся, що мир, котрого він щиро бажав, буде знов лиш короткий, а єму все-таки здавало ся, що він, хоч би вже лиш зі взгляду на других побіджених, не сьмів увільняти князя Данаїв від ніякого упокореня, ба й мусів та мав право то зробити, хоч і як єму сподобалась сьміла постава того чоловіка, та хоч і як поважною видавала ся єму сила тих народів, котрі той князь вів до борби.

Сонце клонило ся вже до заходу, коли Мена, котрому король дав був відпустку, зворушений до глубини, приступив до князів, що сиділи за столом, і казав предложити просьбу королеви, що хоче єму щось важного сказати.

Рамзес дав єму знак, поводатор приступив до него, і оба стали щось тихо, але живо розмавляти з собою.

Наконець підняв ся Рамзес зі свого трона, і відозвав ся до Бент-Анати: Нинїшний день, що так страшно розпочав ся, готов радістно закінчити ся. Тота люба дитина, що тебе нинї виратувала, і мало що сама не згоріла, єсть великого роду.

— Походить з княжівского роду, — відозвав ся Рамері, котрий, не шануючи батька, перебив єму.

Рамзес глянув з докором на него, і сказав: Мої сини мовчать, доки їх не спитаю.

Князь, почервонївши, спустив очи в долину, а король встав, дав знак Бент-Анатї і Пентаурови, перепросив гостий, що на хвильку вийде, і пустив ся виходати з намету. Тогди приступила Бент-Анат до него, і просячи, шепнула до него кілька слів, що відносились до єї брата; та й не надармо, бо король пристанув, споглядав кілька хвиль задуманий в землю, а відтак глянув на кучерявого, котрого побачив засоромленого і як би стовпом стоячого на своїм місци. Тогди він закликав єго по имени, і дав знак, щоби й він пішов з ним.

Глава пятнайцята.

Підчас коли Бент-Анат виратовану з огню Уарду відтирала на місци пожежі, закликав Рамері лікарів і відвів єї до намету своєї сестри. Тут приступив він до дівчини, що все ще була непритомна і ледви що дихала, хоч ані трошки не була зранена, і з обавою споглядав на єї личко та наконець взяв єї дрібну ручку, щоби притулити уста до кінчиків єї пальців; але Бент-Анат казала єму відступити ся від дивиці. Тогди він став єї просити зво-

Новинки.

Львів дня 23 го червня 1902

— **Перенесеня.** Є. Е. п. Намістник переніс старших інжинїрів: Кароля Войтїховского з Ярослава до Тернополя, Володислава Косткевича з Тарнова до Ясла; інжинїрів Ост. Папенку з Тернополя до Ярослава і Волод. Срочиньского з Ярослава до Львова; вкінци ад'юнктів будівельних; Франца Полудневского з Бохнї до Ярослава, Жигм. Ворошиньского з Перемишля до Бохнї і Артура Борна зі Львова до Тарнова.

— **Впреосьв. Митрополит Шептицкий** перебуває тепер на канонїчній візитациї парохій бувшого тернопільского округа і візитує нинї (в понедїлок) і завтра (ві второк) Прошову, а в середу буде в Любянках коло Збаража.

— **Краєвий Видїл** предложить соймови проєкт підвисшеня платнї народним учителям, якпї війшов би в житє від 1 сїчня 1903. Загальна квота, о яку має підвисшити ся платню, винесе 670.000 кор. Полїпшене платнї відносить ся лише до тимчасових молодших учителїв, бо старших учителїв перенесуть з найгірше платної III кляси до I і II кляси, а III клясу знесе ся.

— **Розписанє будови.** Видїл краєвий Королївства Галичини і Володимириї з Великим Князївством Краківским задумує іменем і на рахунок концесіонера вузкопляхової льокальної зелїзницї Переворск-Бахур (Динів) роздати будову тої зелїзницї за ричалтовою винагородою окремо в двох частях:

1) від Переворска до Явірника польского о довготї около 34·1 клм. з речинцем окінченя на 1 серпня 1903;

2) від Явірника польского до Бахура о довготї около 9·4 клм. з речинцем окінченя на 1 серпня 1904 р.

Речинець вношеня оферт до дня 15 липня 1902 до 11 години перед полуднем час мійский львівский

Близші постанови находять ся в оголошеню часописи „Gazeta Lwowska“ з дня 20 червня 1902 ч. 139 і в двох слїдуючих числах.

— **Почтовий уряд „Львів 12“.** На час отворення соймової сесиї входить в житє з днем 20 червня с. р. в будинку соймовім почтовий уряд під назвою „Львів 12“. — Сей уряд буде займати ся тілько приниманем посилок почтових всякого рода і телеграмів.

— **Віденьскі дневникарі** відбули позавчера збори, скликані „Клюбом віденьскої праси“ в справі нарад над проєктом нового прасового закона. Зборам проводив редактор Румпф. Референт п. Пухштайн обговорив проєкт нового закона, і висказав ся про него з великим признанєм. Вкінци замітив деякі недостатки в проєктї, як примірóм ограниченє кольпортажі, яка повинна бути дозволена в повним значіню сего слова. По промові референта піднесено в дискусиї, а опісля ухвалено резолюцию, щоби обиду чести, сповнену друком, рішали окремі апеляцийні сенати, в яких склад входили би фаховцї-асесори з дневникарских кругів На сїм покінчено наради. — За 2 або 3 тижнї відбудуть ся нові збори, на яких предложать проєкт заведеня обовязкових заводових стоваришень дневникарів.

— **Нещасливі пригоди.** В Бориславі дня 15 с. м. машина урвала палець шлюсареви Антонови Вороблеви, занятім в копальни товариства карпатского. — В Монастирци під Самбором впала трилїтна дитина Івана Яцуляка до керницї і утопила ся.

— **По девяти роках викрило ся.** В Зарайску під Самбором украв був хтось господареви Іванови Когутови ще в 1893 р. пару коний вартости 160 кор., котрі щезли без слїду. Аж ось сего місяця вислїдив командант постерунку жандармериї в Райтаровичах, Ворона, що конї украв Михайло Шувара і видав їх до Ваньkович.

— **Ровесниця Папи Льва XIII.** Тими днями вироваджено до Ватикану старенькy бабусю, котра просила о авдиєнцию у сьв. Отця. Ледви усїла, аби відпочати в передпокою, коли з комнат папских вибіг шамбелян і закликав: Панї Анна Морoнї! Єсть се назвиско бабусї, — сейчас отже впроваджено еї до кабінету сьв. Отця і посаджено на крісли коло фотелю, на котрім сидїв Лев XIII. Розпочала ся жива розмова, бабуся іменно знає Папу від дитиньства і нераз, хоч сама тодї була молоденьким дївчатком, носила на руках Йоахіма Пекчі і опікувала ся ним як пістунка. Дружна розмова о часах давно пережитих і о спільних знакомих тягнула ся більше нїж годину. Бабуся єсть трохи глуха, то-ж прибочний лїкар Папи, др. Ляппонї мусїв нераз голосно повтаряти її слова Папи. Се вироваджувало потрохи старушку в немалий клопіт і перепрошувала сьв. Отця за труд, який ему справляє, але Папа відповів: „Нїчого не шкодить, люба Анно, притуплене слуху походить звідси, що ми в нашім житю занадто много чули“.

— **Забобони.** В селї Довгополї волоскім, над Білим Черемошем, помер сеї весни один старий чоловік, котрий знав предсказувати дощ і погоду, чи як кажуть Гуцули: „годину“ і „вереме“. Перед смертию мав він виговорити ся, що як помре він в лїті, то буде цїле лїто дощ іти, а як в зимі, то впадуть великі снїги і буде зима дуже люта. Хиба щоби поклали его в деревище (домовину) лицем на спід, і дали ему в зуби камінь, що на нїм баби перуть шмате на рiцї. — Ворожбит помер десь по Великодних сьвятах, і в самій річи були дуже слотливі дни, тож з початком червня зібрало ся кількох ґаздів, викопали в ночи на цминтари домовину, відбили віко, обернули небіщика лицем на спід, і всадили ему в зуби кавалок відповідного каменя. Тої днини мала бути в Довгополї велика і страшна туча, — як впевняли мене Гуцули, — „хотїло усе село вітратити“. — Від того часу була дійсно кільканайцять днів погода. — Сими днями пустились однак великі дощі, так, що ріки і потоки наробили богато шкоди. Між иньшими Черемош зірвав мости в Устериках і в Вижници.

— **Чоловік що любив „нїчо“.** Недавно тому помер в місточку Ля Ферте су Жуар під Парижем старенький чоловік Людвик Ґалїян, дивак яких рідко; був то чоловік що любив „нїчо“ — просимо добре уважати: не такий що не любив нїчого — Ґалїян рад би був, щоби з нїчого й слїду не було, щоби все в нїчо обернуло ся і вертало до первістного стану природного. Ґалїян був сином якогось почмайстра і одідичив по своім батьку великий маєток, опісля зробив іспит на нотаря, але виїхав з Франциї до Женеви, де оженив ся, і вернув до Франциї назад, аж коли там заведено републиканьску форму правлїня. Тут найняв він у свого прибочного лїкаря помешканє за 700 франків річно і жив там аж до смерти. Ґалїян мав десять мілїонів франків маєтку а мимо того жив дуже бідно, але не длятого, мов би був скупий, лиш длятого, що не любив ніякої вигоди, ніякої вибагливости, ніякої забави і розкоші. Свій величезний капітал зложив в депозитовій касї державній, де платили ему лиш пів процент. Ґалїян вдоволяв ся тим і казав, що то для него аж надто вистає. „Для мене була би то страшна робота — говорив він — видавати проценти від капіталу. Ґалїян був того переконаня, що коли все з нїчого повстало, то й в нїчо повинно обернути ся. Він длятого був

рушеним голосом, щоби она ему не боронила, і розповів їй тихцем, як він від часу тої бійки в місти померших полюбив ту, що еї тепер виратувала, як він від часу свого виїзду до Сириї день і ніч лиш о ній думав, і що він хотїв би оженити ся з Уардою.

То була для Бент Анати така несподіванка, що она аж перепудила ся і пригадала братови той порок, який осквернює рід еї батька, парашіта, через котрий і она тілько натерпіла ся. Але Рамері не дав їй договорити до кінця і відозвав ся: В Єгиптї матїр установляє походженє чоловіка а покійна жінка честного Кашти.

— Я то знаю — перебила ему Бент-Анат — лїкар Небзехт вже менї розповідав, що она була нїмою бранкою, та й менї самій здає ся, що она не з низького роду, бо Уарда благородна своєю будовою тїла.

— А така делїкатна шкірка на еї тїлї, як мягонькі листочки якого цьвіту — відозвав ся Рамері. — Еї голос то чисте золото а.... Але диви ся, она рушає ся. Уардо, отвори оченятка, Уардо! Коли одно сонце покаже ся, то ми величаємо богів. Отвори оченята! Як же я буду веселити ся і радувати ся, коли оба сонця нараз зійдуть!

Бент-Анат усьміхаючись відтягнула брата від глубоко віддихаючої дївчини, бо до намету увійшов був лїкар, котрий дав знати, що вже готова купіль із зїля, від котрої Уарда знову подужає.

Княгиня приказала своїм служницям ратувати непритомну і сама вже лагодила ся іти з нею, коли з'явив ся післанець від еї батька, щоби закликати еї до намету короля.

Бент Анат здогадувала ся, що значить се закликанє і попросила Рамеріго, щоби він вийшов, бо она мусить сьвяточно убрати ся.

Підчас еї неприсутности мали Уарду по купели віддати еї другини Неферті в опіку.

— Она така щира і добра та й знає Уарду — сказала Бент-Анат а доглядане такої любої людини припаде їй до серця, котре так униває то від тяженького горя то із довгого браку щастя любови. Тато увільняв Мену на кілька днів від служби а я еї також увільнила, бо час, в котрій ми одна другій були потрібні вже вчера скінчив ся. Менї здає ся, Рамері, що з нами по нашім виратуваню із страшної пожежі, буде таке як з тою сьвятою птицею Бенну, що приходить до Геліополїс, щоби там згоріти а відтак із свого попелу виходить і молода і ясна та щаслива та приносить щастє

Коли лишила ся сама, вклякла перед образом своєї матери і молила ся довго, відтак налила пахощів на маленький вівтар, котрий всюди возила з собою, на жертву для богинї Гатгори і з веселою надією в своїм серци дала ся убрати для свого батька — та й для Пентаура, чого вже не таїла ся сама перед собою. Опісля зайшла до намету Неферти, попросила еї, щоби она доглядала Уарду і наконець пішла до свого батька, котрий, як вже знаємо, сповнив еї надію.

Коли Рамері вийшов із намету своєї сестри на двір, побачив, як сторожі безпечности зловили якогось хлопця і повели з собою. Дитина аж заходила ся від плачу, а князь пізнав, що то малий різьбар Шерау, котрий ему у Уарди зрадив наміри намістника, а котрого він, як ему здавало ся, видів також на місци пожежі. Стійковий перед наметом княгинї відогнав его був кілька разів, але він за кожний раз вернув ся, а та его упертість викликала підозріне в якімсь офіцирі, бо від часу пожежі ходили сотки чуток в таборі о заговорах та замахах на королївску родину.

Рамері увільнив зараз малого вязня, а той розповів ему, що стара Гект перед своєю смертию вислала була рудого Кашту і его доньку ратувати короля, та що і він побудив борців, а тепер не має де подїти ся і хотїв би побачити ся з Уардою.

Князь завів сам малого до Неферти і попросив еї, щоби она позволила ему побачити ся з уратованою, та щоби его лишила при своїх слугах, аж він верне від свого батька.

Лїкарі добре осудили стан Уарди, бо она в купели прийшла знов до себе, а коли еї відтак в сьвіжім одіню і покріплену лїками, котрі їй давано вдихати і пити, ввели до намету Неферти, Мена, що перший раз еї побачив і з радостию споглядав на еї красу, відозвав ся:

— Подібнїсенька до доньки князя Данаїв, котру я держав в своїм наметї для еї батька; лиш що она молодша, та й таки правду сказавши, красша від неї.

Малий Шерау прийшов був, щоби еї повитати, і она тїшила ся хлопцем; але була сумна і хоч як щиро Неферт еї розважала, она все-таки була задумана мовчалива, а від часу до часу капали їй таки грубі сльози з очий.

— Ти стратила батька — потїшала еї Неферт — а я матїр і брата одного дня.

— Кашта був простий чоловік, але добрий. Я его нїколи не перестану любити. Він був подібний до овоча пальми. Тверда як кість еї лупинка, але хто еї уміє отворити, знайде там солодку страву. Тепер він погиб, моя мати, дїдо і бабуня померли ще перед ним, я лишила ся як той листочок, котрий я видїла, як він плавав по морю, коли ми сюди їхали. Щось самотнїйшого як той листок я ще не видїла

великим приклонником паленя мерців і в своїм завіщеню постановив, щоби тіло єго спалити, попіл з тіла держати через пять літ в урні, а відтак розсипати єго на всі вітри, так, щоби й сліду з него не лишило ся. Та й гроший своїх не лишив нікому зі свояків ані не записав ніякому поодинокому чоловікови. Він казав, що гроші взяли ся із цілої суспільности, отже й повинні вернути назад до тої великої машини, що держить суспільність і що їх зробила, отже француский фіскус став щасливим спадкоємцем дивака. Гроші нічиї — казав Ґалізн — і повинні назад в „нічо“ вертати.

— Пішки довкола сьвіта. З Кракова доносять, що там прибули два французкі журналісти І. Доґеріє і І. Журден з Нант. Відбувають они пішки подорож довкола сьвіта. З Парижа вийшли 5 вересня минувшого року. В Кракові задержать ся кілька днів, а відтак виберуть ся на Варшаву, Петербург і Москву. Ціла подорож їх обчислена на 20 місяців. З дому вийшли без гроший. Зарабляють лише кореспонденциями, які висилають з дороги до часописий. Денно роблять около 45 кільометрів дороги.

Телеґрами.

Відень 23 червня. Цісар разом з ґенеральним ад'ютантом ґр. Паром виїхав вчера до Дрездна на похорон короля Альберта. Рівнож виїхали до Дрездна архикнязь Отто і єго жена архикн. Мария Йосифа.

Відень 23 червня. Цісар виїде в послідних днях червня до Ішлю, де забавить кілька тижднів.

Дрездно 23 червня. Вчера зложив король Юрий присягу на конституцию. Оголошено також проклямацию нового короля.

Льондон 23 червня. Льорд Кіченер віддав команду над войсками в полудневій Африці в руки ґенерала Літльтона, а сам виїхав до Анґлії.

Париж 23 червня. Болгарский міністер Данев підписав вчера умову що-до позички на 106 мілїонів франків.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: На шляху Львів-Іцкани поміж станиями Кучурмаре і Глїбока отворено дня 7 червня с. р. перестанок особовий „Кічкра“ для прилюдного ужитку. Білети їзди буде ся видавати в будці ч. 238, а пакунки принимає ся за послїплатою належитости. Час від'їзду поїздів, задержуючих ся на тім перестанку подано в розкладі їзди.

Рух поїздів зелїзничних

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Кєвова
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 5/6 до 15/9
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Солова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/6 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівка
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/6 до 30/9
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 15/5 до 15/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанцї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/6 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави з Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/6 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·09	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·33	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
3·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·55	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·10	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Самбора
	9·20	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі нашї, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

бо відорваний зовсім від всіх, що єму були свої і милі, плавав по чужім жалі, на котрім ніколи нічо не виросло і вирости не може, що було би єму рівне.

Неферт поцілувала єї в чоло і сказала: Ти маєш приятелїв, котрі тебе не опустять.

— Я то знаю, я то знаю — відповіла Уарда задумана — а все-таки я аж длятого сама одна на сьвітї. Коли я була ще в Тебах, то дивила ся нераз за дикими лебедями. Коли они відлїтають, то кілька летить напеpед, відтак летить ціле стадо, а наконець, иноді й далеко поза ним, якийсь один що спізнив ся. Та й послідного з них не називаю самотним, бо він преці видить своїх братів перед собою. Але коли мисливі застрілять тих, що летять низько позаду, а остане ся лиш один послідний і не може вже летїти за стадом, стратить єго з очий і знає, що вже ніколи єго не знайде і не може долетїти до него, то аж тоді жаль єго. Мене так серце болить як ту утомлену птицю, бо нинї стратила я з очий тих, до котрих належала і тепер сама одна і ніколи вже їх не знайду.

— Тебе приймуть за свою до благороднїйшого роду як той, до котрого ти з роду належала — потїшала єї Неферт.

Тоді засьвітились Уарді очи і она відповіла гордо, майже зухвало: Мій рід то рід моєї матери, котра не походила з низького роду. То за чим я нинї рано вернула в дим і огонь, коли вже була на дворі і могла відотхнути сьвіжим воздухом божим — то що мене загнало назад, бо оно мало таку вартість для мене, що я готова була й вмерти для него, то була сподщина по моїй матери, котру я сховала разом зі сьвяточними сукнями, коли за недобрим Нему пішла до табору. Я скочила в огонь як би по смерть собі, щоби уратувати дорогоцінність, але дійстно не длятого, що она була із золота і дорогих каменїв, бо я не хочу бути богатою, а мене досить кусник хлїба, дахтиля і трохи води; — але длятого, що на ній було виписане чужим письмом якесь імя і що менї здавало ся, що при помочи тої дорогоцінности вам могучим моглоби удати ся відшукати ту родину, з котрої мою матір забрали. Тепер же я стратила ту дорогоцінність, а з нею і мій рід, мою надію, моє щастє.

Уарда заплакала на голос. Неферт приступила до неї з любовю і спитала: Бідна дитинко! Чи твій скарб згорів може в огни?

— Нї, нї! — відозвала ся Уарда живо.— Я вхопила єго із своєї скрині і держала єго в руцї, коли Небзехт взяв мене на руки, та й мала ще єго, коли вратована лежала перед горіючим домом, а Бент-Анат мене відтирала і Рамері приступив до мене. Як би в снї виділа я ще той скарб перед собою і пробудила ся на хвильку і зараз єго вхопила та чула єго в моїй руцї.

— То хиба тота дорогоцінність загубила ся десь в дорозї, коли тебе сюди несли? — спитала Неферт.

Уарда кивнула головою потакуючи; а малий Шерау, що сидів коло неї скулений на земли подивившись щиро і з сльозами в очах на Уарду висунув ся тихцем з намету.

Минали години; Уарда споглядала в землю і мовчала, а Неферт і Мена взявши одно другого за руку згадували своїх померших.

В наметї зробило ся тихо тихесенько, а сум кидав понуру тінь на щастє знову сполучених супругів.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).